

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4366/98

בפני: כבוד השופט א' מצא
כבוד השופטת ד' ביניש
כבוד השופט י' אנגלרד

המערער: איסק פילישטייב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דין בית המשפט המחוזי
בתל-אביב-יפו מיום 10.6.98 בת"פ 33/98
שניתן על ידי כבוד השופטת ע' קפלן-הגלר

תאריך הישיבה: ט' בשבט תשנ"ט (26.1.99)

בשם המערער: עו"ד חיים משגב

בשם המשיבה: עו"ד אפרת ברזילי

פסק-דין

המערער (יליד 1977) הורשע לפי הודאתו בביצוע שוד בנסיבות מחמירות ובשורה של עבירות נילוות. נגזרו עליו שלושים ושניים חודשים מאסר בפועל וכן עונש מאסר על-תנאי. הערעור הוא על אורך תקופת המאסר הממשי.

המערער ביצע את העבירות ביחד עם שני צעירים ילידי 1980. ביחס לאחד מהם (להלן - הנאשם 1) נטען בכתב האישום כי שידל את שני האחרים לבצע את העבירות וגם סייע להם לקראת ובמהלך הביצוע. ביחס לשני (להלן - הנאשם 2) נטען כי הוא השתתף עם המערער בביצוע מעשי העבירה. על-פי העובדות בהן הודה המערער, השתתף בביצוע שוד של המתלונן בביתו, כשהוא וחבריו מצויידים בסכינים. אגב כך הותקף המתלונן, אויים והוכה. סמוך לאחר נטילת רכושו של המתלונן, ניסו לסחוט ממנו כספים תמורת הבטחתם להחזיר לו את הרכוש.

טענתו העיקרית, וכמדומה היחידה, של הסניגור המלומד לפנינו היתה, כי הענשתו של המערער אינה עומדת ביחס סביר לעונש שנגזר על שותפו לביצוע, הנאשם 2. על נאשם זה, שהודה בעבירות והורשע לאחר סיום משפטו של המערער, גזר בית המשפט המחוזי תשעה חודשי מאסר בפועל וכן מאסר על-תנאי; וטענת הסניגור היא, שהענשת מבצעים בצוותא, כשעל האחד מוטלים שלושים ושניים חודשי מאסר בפועל ואילו על השני תשעה חודשים בלבד, מפרה את כלל אחידות הענישה.

אילו היה גורל הערער תלוי בטענה זו, דינו היה להידחות. השופטת המלומדת, שגזרה את דיניהם של המערער ושל הנאשם 2, הסבירה בגזרי הדין שיצאו מתחת ידה את שיקולי ההבחנה בין השניים. זולת הפער בגיל, שהמערער היה בזמן המעשים כבן עשרים ואחת ואילו חברו בן שמונה-עשרה, התחשבה השופטת בכך, שלחובת המערער הרשעה קודמת בעבירה חמורה, שבגינה ריצה עונש מאסר ממנו שוחרר חודשים אחדים לפני ביצוע העבירות הנוכחיות, ובעוד הוא נתון לפיקוח קצין מבחן. ביחס לנאשם 2 ראתה השופטת להתחשב בכך, שבעת המעשה היה בחזקת נער, הראוי ביתר שאת להתחשבות בשיקולי תיקון ושיקום, בחוות-דעת רפואית שהוגשה אודותיו וכן בעובדה שזהו מאסרו הראשון. אנו סבורים כי שיקולים אלה עשויים להצדיק את הפער בין תקופת המאסר שנגזרה על המערער לבין תקופת המאסר שנגזרה על הנאשם 2; וכאמור, אילו בכך היה תלוי גורל ההכרעה, רואים היינו לדחות את הערער.

אך ישועתו של המערער באה לו ממקום אחר. בתשובתה לערעור מסרה באת-כוח המדינה, כי לאחר סיום משפטו של הנאשם 2, הגיעה התביעה להסדר טיעון עם הנאשם 1. במסגרת זו הוגש נגדו כתב אישום מתוקן, בגידרו הואשם בעבירות קלות מאלו שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, והורשע לפי הודאתו בעובדות של כתב האישום המתוקן. עונשו טרם נגזר, אך במסגרת הסדר הטיעון שנערך עימו הודיעה התביעה לבית המשפט, כי לאחר הגשת תסקיר שירות המבחן לגביו, תקבע עמדה אם לעתור למתן צו מבחן בלבד, או להטלת עונש מאסר על-תנאי בתוספת קנס או פיצוי. נראה לנו כי הסדר זה שערכה התביעה עם הנאשם 1, לאחר סיום משפטיהם של המערער ונאשם 2, משנה במידה מסוימת את היחס בין עונשו של המערער לבין עונשיהם של שני האחרים.

מטעם זה בלבד, ולמרות שהעונש שהוטל על המערער כשלעצמו רחוק מלהיות חמור, הננו מחליטים לקבל את הערער ולהעמיד את עונש המאסר הממשי שנגזר על המערער על עשרים וארבעה תחת שלושים ושניים חודשים. עונש המאסר על-תנאי נשאר על כנו.

שופט

שופטת

שופט

העתק מתאים למקור
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
F02.98043660